

Gezegend door niemand, gekust door een moslim

'De zon scheen fel en ik keek uit naar de zomer, zittend op een terras in de Marokkaanse buurt van Saint Gilles, Brussel. Op mijn groene trui ving een zwart en wit dominicaans kruisje het zonlicht als was het een glanzende nieuwe munt.'

"Ik droeg het kruisje trots, als een teken dat ik me, twaalf dagen daarvoor pas, verbonden had met de lekendominicanen. Ik had mijn professie uitgesproken aan de orde der predikers, omringd door mijn familie, in de kapel van de monialen van Herne-lez-Enghien.

Maar moest ik het kruis dragen als een vlag? Zou dat mensen storen die mijn keuze niet deelden? Zou het beter zijn om het Goede Nieuws te verkondigen door mijn voorbeeld, anoniem? Ik wist het niet en bad de Heilige Geest me te laten zien wat het beste was. Ik wachtte op een teken als een antwoord op mijn gebed. Ik wist uit ervaring dat echt gebed, komend vanuit de diepten van ons zijn en niet alleen van onze lippen, altijd een antwoord krijgt.

En nu, op deze dag, werd me een antwoord gegeven.

Een Marokkaan kwam dichterbij en keek nadrukkelijk naar het kruis. Hij was een veertiger, Europees gekleed. Plotseling draaide hij zich in een richting, waarschijnlijk het oosten, naar het graf van de Profeet. Hij vouwde zijn handen, sloeg zijn ogen op en sprak een paar Arabische woorden. Hij boog zich, zoals moslims doen in hun gebed. Toen kwam hij overeind en richtte zich tot mij, pakte het dominicaanse kruis dat om mijn nek hing en kuste het. Toen vielen er tranen, die hij steeds droogde met de mouw van zijn spijkerjack. 'Waarom huil je?' 'Omdat ik nog nooit eerder een kruis heb gekust. Maar ik weet dat wij dezelfde God hebben, Allah, want er is maar één God. 'Dat is waar, maar jij zegt dat omdat je hart zuiver is en er geen haat in jou is.'

Ik vroeg de vreemdeling om bij me te komen zitten en hij schudde mijn hand met die typisch oosterse verve. Wat hij toen zei getuigde van gedetailleerde kennis van de Kor'an, en hij vertelde me dat hij imam was. Hij zei: 'Je hebt de eerste drie niveaus van perfectie doorlopen. Nu moet je nog door de laatste twee. Het vierde niveau is het loslaten van alle ijdelheid in jou. Streef geen macht na en gebruik mensen nooit om je eigen ambities te bevredigen.' 'En wat is het vijfde niveau?' 'Vergeving vragen aan Allah.' Dit antwoord raakte me diep. Twaalf dagen

eerder, toen ik mijn eerste professie deed als lekendominicaan, vroeg de voorzitter van de lekengemeenschap: 'Wat zoek je?' En ik had geantwoord conform het ritueel dat ook de broeders en zusters dominicanen kennen: 'De genade van God en die van u' – het equivalent van het 'Allah's vergeving' van mijn gespreksgeenoot.

Het antwoord was klip en klaar. Ik heb sindsdien het Dominicaanse kruisje altijd op mijn borst gedragen. Het is nooit gezegend door een broeder – wij zijn niet zo van het zegenen van dingen, in onze orde – maar het is gekust door een moslim. Op een dag, ik weet het zeker, zullen we samen bidden."

Vertaald uit het Engels (oorspronkelijke tekst van Ludovic, België, Algemeen Vicariaat van Zuid-België)